

ИЛЯ ИЛФ МЛАДИ ДАМИ

Превод от руски: Лиляна Минкова, Миряна Башева, 1979

chitanka.info

— Помиришете това цветенце.

— Благодаря, мирисал съм го.

Радиолекциите по конен спорт обикновено започват с тия думи:

— Конят, право да си кажем, съвсем не е умно същество.

За жалост и тук, в нашия неголям доклад за един особен сорт млади съветски дами, се налага да започнем със същите думи:

— Съветската хурия, право да си кажем, съвсем не е умно същество.

Главните ѝ признаци най-лесно се откриват на семейна вечеринка с шпроти и вино, което за по голяма важност е преляно в стъклена бъчвичка.

През цялото пиршество младата домакиня с настъпателни недомлъвки се старае да даде на гостите да разберат, че такива шпроти и такова вино в никакъв случай не могат да се намерят на вечеринките, устройвани от враждебните ней хурии.

Към края на вечерта домакинята се оттегли в ъгъла на стаята, зад разклатения параван, и се връща оттам с нов костюм. Облечена е в светлосин жакет с бели ревери. Бели маншети красят и светлосините ѝ панталони. Всичко това е ушито от материя, която се употребява за подплатяване на кожени калпаци.

На мъжете им става неловко. Те не поглеждат към домакинята и се стараят да отпъдят внезапно възникналите мисли по адрес на нелепия ѝ аристократизъм. Но това не им се удава и гостите помръкват.

Що се отнася до домакина — в очите му сияе безумен пламък. Той е доволен от жена си и победоносно поглежда гостите.

Обаче синята или оранжева пижама е само начален жалон в изучаването на очарователните млади домакини.

Някой път хурията се разпознава веднага — по името.

Тя никога не се нарича Прасковя или Мария, или Ина. Нейното име стои високо над пошлия ни свят. Нарича се Бригита или Мери. Сред хуриите е разпространено и името Жея. Счита се, че Жея звучи по-добре и по-изящно от Ана.

Напълно естествено е, че за носителката на тържественото име и сините панталони с бели маншети не е приятно да произхожда бог знай от кого.

И от време на време хурията, за чийто баща на всички познати е добре известно, че и до ден-дневен честно служи като перонен

контрольор на Сизрано-Вяземската жп линия, започва тревожен разказ за татко си.

Оказва се, че таткото на хурията, полският граф Август Пахомов, е бил дяволски богат, но пламенната му природа го е разорила. Версията за граф Пахомов се подкрепя с демонстрация на емайлов медальон, на който са изобразени гълъб и ок на каруца.

Относно емайловия ок не се дават особени разяснения. Обикновено хурията няма фантазия, послъгва жалко и смешно, а мозъчна дейност у нея изобщо не се забелязва.

С всички други събития, станали по света, хурията се отървава посредством нечленоразделни междуметия и късички възгласи. На съобщението за прелитането над полюса тя отговаря с писък; на въпроса харесва ли ѝ „Севастопол“ на Малишкин тя отговаря: „Дивна книга.“ Тъпотата и мъгливостта на отговора се обясняват с факта, че хурията не чете.

Тя не чете руски книги, понеже счита френския език за несъмнено по-висш от руския; а френски книги не чете, понеже не знае езика, на който са написани.

Основните си сили, цялата си лисича ловкост и всички изтръгнати от съпруга пари хурията използва за закупуване на разни вещи с цел елегантно оборудване.

Трябва да се намери някакъв свръхестествен обуцар, който ще ѝ направи толкова свършени по фасон и материал обувки, че всички враждебни хурии да залинеят от завист.

Трябва на всяка цена да се укрие от съпруга истинската цена на новите обувки; иначе даже той, дълготърпеливият, може да побеснее. И на мъжа се съобщава, че обувките са стрували всичко на всичко четиридесет рубли.

Пред сърдечната приятелка завесата на тайната леко се привдига. На нея се казва, че обувките са стрували четиридесет и пет рубли.

И единствено хурията знае, че за обувките са платени петдесет и пет рубли.

В такива сложни машинации — измами и съперничество с други хурии — преминава животът на младата домакиня.

И когато в Столешниковата уличка ви покажат някоя млада, полуграмотна красавица, облечена с непонятна и извикваща смях натруфеност, когато спътникът ви зашеметено вдъхне аромата на

парфюма ѝ, наречен „Утробата на Париж“, и избърбори: „Погледнете какво прелестно цветенце!“ — веднага му отговорете:

— Благодаря, това цветенце вече съм го мирисал!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.